

Vždycky jsem chtěl jenom vzít mikrofon do ruky a všechno říct.
Chtěl jsem pomalu jít, za svým cílem a srát na ostatní,
ale! Zjistil jsem, že rap je prostě závod a nemá šanci ten, kdo chrápe,
ten, kdo je vzadu musí počítat s tím, že ho záchod spláchne.
Pořád jsem někam chvátal a tak jsem občas napsal pár bars,
co nebyly prostě zázrak a tak z nich byl cejtit zápach,
toho, že vlastně jsem jen tápal a sám jsem nevěděl, co mám psát,
neměl jsem co říct, tak jsem jenom plácal.
Za každou cenu jsme to chtěli dotáhnout, co nejdál,
a tak jsme začali tlačit na pilu a chtěli vejvar.
Každý víkend mít jen mejdan,
chtěli jsme zažít úspěch hned a jet až nahoru jako vejťah,
chtěli jsme zavřít hubu všem, co začli kejhat.
Nic nejde hned, ale my jsme to pořád chtěli zlomit,
prostě to možná jednou přijde a nemá cenu se furt zlobit!
Takže chci říct; Sorry Samine, mrzí mě, jak končí naše story,
ztratil jsem fakt dobrýho přítele, když jsem šel přes mrtvoly.
Teď už to vidím úplně jinak. Jsem, jak divák,
kterej si koupil vstup do kina a vidí film o vlastních chybách.
Cejtím, že jsem o něco starší a chci dělat hudbu jinak,
cejtím, že má slova mají váhu, jak platina. Sem docela čurák!

Ze tmy, zpátky na denní světlo,
za sebou nechávám všechno!
Už se tam nechci vrátit zpět.
Ještě mám rány, z kterejch teče krev.

Tak utíkám pryč ze tmy! Zpátky na denní světlo,
za sebou nechávám všechno.
Už se tam nechci vrátit zpět.
Ještě mám rány, z kterejch teče krev.

Tak utíkám a chytil jsem majk...
Šel jsem strhnout všechnu pozornost, jak lavina,
užíral jsem se zaživa, jak kanibal Hannibal,
všechny ty desky, co jsem udělal,
by sem rozjebal, rozlámal jak laminát,
jsem Kandidát Existence, s ostrým egem, jak katana.
Vsadil jsem All In do hry s charizmem malýho fakana,
udělal jsem zkrat! Nechal jsem si mozek zalejt prachama,
ztratil jsem typa, co stál za náma, za mejma zádama,
chtěli jsme zarábát, tím se to posralo. Paráda...
Chtěl jsem ti zavolat, sednout za volant, hlavně zakopat,
zbytečný sračky, kámo, fakt, ale udělal jsem to naopak, oh fuck!
Já a Alma sedíme u nás ve studiu, jedem ve stokilu,
jsem pro flow, teď to řežu jako bych měl místo huby pilu,
synu v chillu... Všechno je v klidu, asi tak na pět minut.
Pak se všechno ztrácí pod hladinu,
jsem kurva hladovej, do píče hladovej, po úspěchu,
teď chytám slinu... Sleduj...
Chtěl jsem uspět za každou cenu, teďka na to chčiju, seru.
Došel jsem k tomu, že jsem závislej, na tom mluvit o svém životě,
co žiju, teď chci uspět, ale všechno přijde!
Samo. Třeba za rok, nebo nikdy, nebo za noc,
nebo mě tahle hra vodí za nos. Řek sem jí ano v dobrým i ve zlým ano!

Ze tmy, zpátky na denní světlo,

za sebou nechávám všechno!
Už se tam nechci vrátit zpět.
Ještě mám rány, z kterejch teče krev.

Tak utíkám pryč ze tmy! Zpátky na denní světlo,
za sebou nechávám všechno.
Už se tam nechci vrátit zpět.
Ještě mám rány, z kterejch teče krev.